

Б
Е
З
В
Р
Е
М
И
Е

КРЕМЕНА ЯЧЕВА

Кремена Тодорова Ячева
Безвремие

© Кремена Тодорова Ячева, 2004

© Кремена Ячева - колаж

© Румен Тодоров - художник

© Издател Фондация “Буквите”

ISBN 954-9375-01-3

ЗВЕЗДА В КЛОНИТЕ

Х Х Х

От мен тръгват разумни пътеки
и дъжд есенен вече вали.
Докога ще се спирам на всеки
кръстопът? От посоки боли.

И понасям простени обиди,
тайни притчи за луда любов,
за да може, когато си ида
да посипе след мен богослов.

Х Х Х

Полепнали по мокрия асфалт
и чужди някак тръпнат светлините.
Разтапят се във своя тих кобалт
посред града във нощи дъждовити.

И аз съм като тях почти без дом.
Стоя така сред хиляди посоки.
Приют ли дълго търся мълчешком,
но сградите пред мен са мъртвооки.

И затова ли лумна изведнъж
пак споменът за огън непокорен.
За оня дето дядо ми веднъж
запали от изсъхнал дъбов корен...

И дълго ли стоях, не бе ли сън?
А може би – минута като в клетва.
И всекиму ли в този миг навън
е нужна прометеевата жертва?

ДЪРВОТО

То чака по-безмълвно, търпеливо,
ревниво пази тайни и гнезда.
И денем сянка кити услужливо,
а нощем люшва в клоните звезда.

То никога не е било самотно!
Че раните няма ще зарастат?
Със ветрове и бури е имотно
и със крила преди да отлетят.

Но сякаш, че е малко натъжено
или на мен така ми се видя...
С каква ли болка ще е примирено
щом има плод и пълни с пух
гнезда?

Откри ли там случайно стара рана?
На клона в дясно още тя личи...
Отдавна мойта люлка е люляна –
детето в мен дали ще различи?

А чувала съм – всичко отминава...
И нужно ни е нещо, но какво?
Тъй споменът за люлки да остава
в останало от детството дърво.

Х Х Х

“И се уча на бъдеща смърт.”

Павел Матев

Вдигам тост за белоногия орех,
който мъдро за нас е опазил
в своя корен бъчвата с вино.
Едно ли детство е скътал в клонака!

Вдигам тост за белоногия орех!
Тук през зимата гнездата са пусти,
но да чакам от него се уча –
не идва пролет, когато поискаш...

Вдигам тост с белоногия орех –
с вино срещаме, с вино изпращаме.
А всеки тост е знак, че сме смъртни
и всеки спомен е част от безсмъртие.

Х Х Х

Начало във самия край на лятото,
а ето вече падат орехи край нас.
По някакъв си бряг полупознати и
лишени от посоки ме водиш вече час.
И някак неусетно спира залезът –
минута, две – откриваме без глас –
еднакво сме очаквали началото –
началото, което чакало е нас.

Х Х Х

Днес дърветата се молят за роса –
вдигнали са сухите си клони.
Те не вярват даже в своите чудеса –
някой и гнездата е оронил.

Дъждовете кратки дълго ни горчат
и пръстта от тях е наранена.
Слънчогледите безмилостно стърчат
черни и безсилни като вена.

Извори затварят своя кръговрат,
а чешмите в камъка вградени
млъкнали завинаги ще преродят
своя вик в най-живата легенда.

ЛУДИЯТ

Вали. Не помня вече откога.
Чадъри, тежки маски – не лица.
До глезен в локвата като в шега
сам лудият си търсеше слънца.

И смееше се. А внезапен страх
разбърка странно маски и лица.
Не знам защо, но аз му завидях –
там лудият си имаше слънца.

ВИЕЛИЦА

Извила като циганка снага,
поли развяла лудо в здрачината,
виелица танцува на снега
напук на бялото и тишината.

Тополите , брезите се въртят
под такта на неземни кастанети,
като във сън на ангели кръжат
и да се спрат поне за миг – къде ти?

Как леко тя подхваща вечерта
и много бързо, страстно я увлича,
почука и на моята врата –
това не е ли някаква поличба?

И там подмамената ми душа,
разголена танцува до забрава.
Дано аз само тука не греша,
но в този миг тя с чудо се кръщава

ЦВЕТНИЦА

Приятели, празнувам своята Цветница.
Сама дояждам си бонбоните.
Но в полутрезвото завръщане към себе си
спомнете си за миг, че днес е Цветница.
Кафето ви отдавна е изстинало
и минало са дните ни спокойни, но...

Спомнете си веднъж за моята Цветница
и грижите като змия пред прага ми
опитайте се да прескочите.

Каноните разчупвайки безмилостно
природата възвръща пак правата си –
от еуфорията ли забравяме
приятелите си от зимни празници?

Но, Господи! Празнувайте, приятели!
Това е моята, чаканата Цветница!

X X X

Оставете ме! Аз имам своя Амхърст,
свойте изгреви и залези с пчели,
свойте кратки стихове (самоизмама),
ветрове, при мен за кой ли път дошли!

Завиждайте! За моя вечен Амхърст.
Всеки стрък трева е враснал в мен, боли.
Не, това не е досадна мелодрама...
В малки чудеса душата се кали.

X X X

Моят кактус цъфна –
секунда само след смъртта ми.

Подредиха се звездите ми щастливо –
секунда само след смъртта ми.

Точно тебе чаках. И дойде –
секунда само след смъртта ми.

ДВА ЖИВОТА

(АКРОСТИХОВЕ)

Между **ПОГЛЕДИ** и **ДУМИ**

съществувам –

Ежедневно ме рушат и

МЕ СЪЗДАВАТ.

Т а й н и т е с и

всяка вечер преброявам,

А за липсващите

скрито се п р е **К Р Ъ С Т** в а м.

Моля се да имам участ

да довърша

Онова, което

ня**КОЙ** е започнал.

Р и з а т а с и п о д а р и х

на своя **ангел**, че

ФИНАЛЪТ ня**КЪДЕ**

го има.

Още вярвам в смисъла,

В НАЧАЛОТО, но

Законите не винаги осъждат

злите,

А СВЕТЛИНА и **СЛОВО**

се израждат

-ат

-ат

-ад...

До утрото да бъдем **ОСЕЗАЕМИ.**

От слепи **ПОРИВИ** повикани.

Коя съм аз и кой си ти?...

Откриваме –

РЕАЛНИ СМЕ.

Светът – скептик

не ще повярва

В началото

ПРЕДРЕЧЕНО,

ПРЕДЧУВСТВАНО.

Алогично, но

не искаме **СПАСЕНИЕ** –

На параноята във ноктите

примираме.

Едно се молим –

да няма съмване.

Познавам лудостта
                                пред твоето **МЪЛЧАНИЕ**,
А СЪНИЩАТА вече
  не **МЕ СПАСЯВАТ**.

Резервни души
  не се продават.

А моята е раздвоена.

Не **ВИКАМ**.

                                Сторило ти се е само.

Опитвам се да свикна

  с тишината.

Явно

ДУМИТЕ покълват **В САМОТАТА**.

Безмилостна вече ще бъда.

Езическо заричане

НОСЯ –

За моята потъпкана

ОБИЧ

Дълго да влачиш

ОКОВИ.

У дома си

чужд да отсядаш,

МИЛОСТ ДА МОЛИШ

и обич, но

Изгнанник

ДО КРАЯ

д

а

б

ъ

д

е

ш

!

ОЦЕЛЯХ.

От това ли си смутен?

Трудно,

но виж,

ВЪЗКРЪСВА светлината.

НаВЯРНО НОСЯ

ДВА ЖИВОТА –

Орех в мене

прероден е.

Всичко и завинаги

ПРОЩАВАМ.

Остани **В ЖИВОТА СИ**

единствен.

ТАЙНИ ПОСЛАНИЯ

/ ДО МОЯ СИН /

Когато потеглиш **КЪМ ХАНААН**

Сине

и ти си

водачът

ЩЕ СЕ ТЪЛПЯТ след тебе

ще се смеят и ще плачат

ще вярват и не ще вярват

ще обичат и ще мразят

Да бъде ли

Ти ще питаш

КОЙ ти **Е ВЕРЕН**

Не **ЩЕ УЗНАЕШ**

А може би

Не се плаши

ИЗБРАН СИ

Ти си

В О Д А Ч Ъ Т

И Ханаан Сине

ТВОЯТ ХАНААН ЧАКА

Тръгни

за да стигнат там

ДЕЦАТА ТИ

Да бъде

Без вяра в себе си
не тръгвай
по водата, Сине!
Могъщият е в тебе.
Довери се.

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО

приеми
и **СЛУШАЙ** –
нека вътрешният глас те води.
МОГЪЩИЯТ е в (с) тебе,
Сине.
Водата е дълбока, безпощадна
и коварна.
Без вяра **В СЕБЕ СИ**
не тръгвай!

ПУСНАХ ХЛЯБА СИ
ПО ВОДИТЕ,
но не го **НАМЕРИХ...**
И търся още. Нещо търся.
Дано, Сине,
с късмет си роден...
Пусни тогава хляба си
ПО ВОДИТЕ
и дълго размисляй...
След много дни
дано пак хляб да намериш,
а не

р

а

з

РАЗП ЯТИЕ

п

я

т

и

е

Няма нищо по-трудно
от едно
ЗАВРЪЩАНЕ,
Сине,
когато си тръгнал
    без да се обръщаш.
НЕ СЕ ПЛАШИ
    от прага си
и от спомена
    не се плаши...
В безпътицата
    той ще е тояжката
    на блудния.
И **БЛУДЕН** бъди,
    но винаги
винаги се връщай.
ЩЕ ТЕ ЧАКАМ,
за да те нахраня.

Имаш ли риба и хляб, Сине,
не се тревожи,
ПРИЯТЕЛИТЕ са близо.
Но колко ще останат
СЛЕД ТАЙНАТА ВЕЧЕРЯ ?...
Щедро раздавай –
хлябът ще стигне
и рибата също.
Те това искат,
не се тревожи!
Но **ПРЕБРОЙ** ги
след тайната вечеря.
И не се учудвай,
че някои **ЛИПСВАТ**.
Спомни си кой те целуна.
Огледай се тогава.
Може би някой
виси **НА ДЪРВОТО**.
Прости му.

Пожелавам ти
тъга **ОТ ПОЗНАНИЕ**
и страдание **ОТ МЪДРОСТ,**
Сине.
(Постоянно се смее само глупакът.)
Дали има полза от тях ли?
Не зная.
Но от ленност
къщата запустява.
В нея се гони само вятърът.
Не гони вятъра, Сине –
това е суетата.
СТРАДАНИЕТО не е суета.
Болката също.
И когато всичко отиде в пръстта,
НА КАМЪК
написана
мъдростта е тази,
която **ОСТАВА.**

**ДУШИТЕ СЕ
ДОКОСВАТ**

Х Х Х

*“ Мама ми опеche вселена
от сладкиши.”*

Йеуда Амихай

Мама ми омеси вселена
и звездите ми поднесе.
От дланта й още топли,
светли от душата й.
С устни ги докосвам
предпазливо-
някой ме целуна по устата.

Х Х Х

*“Художникът искаше да нарисува вятъра,
и виждаше винаги, че рисува друго.”*

Атанас Далчев

Синът ми нарисува вятър-
две – три щрихи върху листа
стигаха.

Дори и мечти си нарисува-
те пък бяха завъртулки.

Песен също нарисува-
линия като вълна безкрайна.

Синът ми е щастлив-
не знае,

че вятър и мечти, и песен
художниците още искат
да си нарисуват.

Х Х Х

*“До изоставената къща
пее щурче.
Вечерно слънце.”*

Шики

Къща изоставена – душата ми.
Последният стопанин си отиде.
И викам, викам...
Пустото отвърща ми:
“Последният стопанин си отиде.”

Глухарчета пред прага са пораснали.
Глухо тупват вишни във тревата.
Едно щурче нарочно ли, по грешка ли
запяло е и пее пред вратата.

Вечерно слънце – още във очакване
под навеса минута – две се спира.
И кой ще му подвикне там отнякъде:
“Последният стопанин си отиде.”

Х Х Х

“Светът е мой затвор.”

Пиер Реверди

Залагах
всичко, което имах:
добринна, надежди –
до последната сълза.
И всичките молитви
си заложих. До една.
Забогатях.
Кой ще каже
честно ли, нечестно ли...
Забогатях с тъга.
И ето ме сама
в едничката килия
на живота ми.

Х Х Х

*“...Сега не притежавам нищо друго
освен себе си.”*

Стефан Цанев

Идеалите ли?

Изгубих ги някъде
и познах, че остарявам.

Парите ли?

Не успях да ги спечеля.
Живях достойно.

Децата ли?

Пораснаха...

Роднините ли?

Мама умря.
Ограбиха ме другите.

Приятелите ли?

Вече не ме забелязват.
Не мога да давам заеми.

Мечтите ли?

Поставят условие:
“Ако съм жив...”

И живея...

Живея спокоен –
притежавам само себе.

X X X

*“Познаваш ли, приятелю,
тъгата да живееш ? “*

Ален Боске

Когато се разчупят не оковите, а нервите...
Когато се разпадне не стената, а тялото...
Когато се разкъса не примката, а душата ти...
Когато се съсирва не кръвта, а мислите...
Познаваш ли , приятелю, тъгата да живееш ?

Тогава на всичко дълго търсиш смисъла.
Тогава не предприемаш нищо в хаоса.
Тогава дори не знаеш и какво очакваш.
Тогава имаш много, много време, но...
Понасяш си внимателно тъгата да живееш.

ДЪЖД

*“За един ден-
толкова много унижения.”*

Блага Димитрова

Куцият не може да избяга
от дъжда.
Бавно стъпва. Трудно се достига
стряха.

Сам е.
И сякаш, че не бърза.
До кости мокър
не може да избяга.
Не! Няма милост
за безсилния!

Х Х Х

*“...и за да виждам ясно сънищата,
аз лягах си със очила.”*

Атанас Далчев

Вървят приведени хората.
Търсят нещо.
Мърморят си някои.
Никой не бърза.
Все по-ниско се навеждат.
Мъкнат палта избелели.
Очилата си слагат.
Но не виждат...
Не виждат се хората.
И кротко всеки търси
тук някъде мечтите си.

Х Х Х

*“Чу ли някой вестта за убийството?
На площадите нямаше никой.”*

Атанас Далчев

Надеждата влачеше свойто
библейско безсмъртие.
И говореше само със Бога.
Изтощена в пустинята,
но никога жалка,
Надеждата нямаше навик да плаче.
Тази сутрин, странно наистина,
случайно откриха я-
сама и мъртва.
Видял ли е някой ?-
в тълпата се питаха-
Видял ли е някой убиеца?

Х Х Х

*“Каква ти земя обетована
щом всичко оттук си отива?!”*

Елка Няголова

Изгубихме представата за спокойствие.
Душите ни отлитнаха със птиците.
Не ги задържаха трохите по прозорците,
нито примките...
Тук уж всичко има в изобилие,
но не било за нас.
Не било за нас.
Къде се лутат още бедните?
Ще напълни ли торбата им коричка хляб?
И нощес къде ли ще се приютят?
Тук уж всичко има в изобилие,
но не било за нас.
Не било за нас.
Шляпат след колите боси циганчета.
Протягат мършави ръце.
Молят се като на Господ.
Тук уж всичко има в изобилие,
но не било за нас.
Не било за нас.
Ще се върнат ли след век душите ни
със своята представа за спокойствие?...
Но то не е за нас.
Не е за нас.

Х Х Х

“В съня ми плачат цигулки.”

Стефан Цанев

Просяци, просяци, просяци...

На всеки ъгъл – просяци.

Във всеки подлез – просяци.

На всяка гара – просяци.

Молят се,

молят се,

молят се

с плачещи цигулки.

Събират монети

и презрение.

Устояват стоически

на безчовечност.

Спри се

и ще видиш -

засвирват вдъхновено.

Достойни

за аплодисменти.

От дрипите си

не се срамуват.

Трепват,

ако прозвучат фалшиво.

Просяци,

бедни мои просяци !

Завиждам ви,

че имате цигулки !

Х Х Х

“Исусе-
аз чукам – но не знам къде
вратата ти - да търся.”
Емили Дикинсън

Има ли трева неотъпкана ?
Кораво май ни е ложето...
Има ли огън незабравен ?
Нощта вледенява пръстите...
Има ли вода неразмътена ?
В жажда си спомнихме молитвите...
И търсим припряно в джоба си
свещицата – нея да запалим...
В самота се кръстихме, Господи.
За любовта слушаме от пророците...
И тръгваме като слепци с тояжките
с почукване да търсим вратата,
която, обещано е, ще се отвори.
Вратата ти...
Къде е
вратата ти,
Господи ?...

Х Х Х

*“Но щеше ли да съществуваши
без надеждата,
че още може с думи да нахраниш някого ?!”*

Надя Попова

Някой там се рови в кофата с отпадъци.
Не търси моите думи.
Търси хляб. И го поделя с кучето.
И двамата с трескави погледи.
От глад.
Някой там постила си пред прага ми.
Не чака моите думи.
Намира стряха. И я поделя с кучето.
И двамата с настръхнала козина.
От студ.
Някой там не мисли, че ще има утре.
Не разбира моите думи.
Изтърсва до троха торбата си. И слага
в нея кучето.
Да са двамата, че страшна е Онази –
непознатата.
А думите ?...Къде са думите ?

Х Х Х

*“Неизбежни неща , неизбежни неща
ни обграждат.”*

Валентина Радинска

И Богородица от иконата
проплака.
Кучката зави по пълнолуние.
Изсъхна манастирската лозница
с вейки като тънки чирози.
Пролет е, а чичопеят
си мълчеше.
Изпълзя единствено копривата.
Миришеше на тамян
и сух босилек.
Очакваше се новото
възкръсване.
Но коя неделя ?
Тая или друга някоя ?
Някъде някого оплакваха...
Само за смъртта сезони няма.

Х Х Х

*“И на белите птици понякога
пред очите внезапно е тъмно.”*

Елка Няголова

Пак въздух не достига за мислите.
И рухваш от тътена на омразата.
Безразличен оставаш към болката.

А там някъде птици се реят.

Между пръстите губят се капките.
Солени от пръстта ти са устните.
Безсилен оставаш от жаждата.

А там някъде птици се реят.

Не разбираш, но усещаш – обречен си.
И в светлина се разтапя пространството.
Някой казва, че мъртвите чуват...

А птиците ?

Те още се реят...

*“ Няма повод този свят
да се повтори...”*
Иван Динков

I

Пролет е.
Внезапна светлина.
Заслепени и учудени стоим.
Посоки много...
Накъде ?
Да бяхме птици...
Да летим.

Пролет е.
Обувките – във кал.
Отвратени и ядосани стоим.
Посоки много...
Накъде ?
Да бяхме птици...
Да летим.

Пролет е.
Радост, цветове.
Неподготвени, объркани стоим.
Посоки много...
Накъде ?
Да бяхме птици...
Да летим.

II

“Няма повод този свят
да се повтори”...

А навън е пролет, брат.

Навън е пролет...

Виж просящите как
са приседнали на припек.

Нали е пролет, брат?

Нали е пролет?

И бездомниците чак
са разгърдили палтата.

Че е пролет, брат.

Че пак е пролет.

И кучетата с тях –
по-смели, закачливи...

Ех, каква е пролет, брат!

Ех, каква е пролет!

И да няма повод този свят
да се повтори,

отново вън е пролет, брат!

Отново вън е пролет!

III

Сетивата ми объркват май реалното.
Отчитат само стонове и болка.

Безчувствени от студ са пръстите.
Сол в устата.

Кислородът не достига.
Изтекоха очите ми във тъмното.
Светлината би ги ослепила.
Глухо е.

Не чувам песните на птиците.
Или птиците може би ги няма?...

Сетивата ли объркват ме в реалното.
Или реалното е стонове и болка.

X X X

*...”Ний те живеем за първи път.
Но ти си знаеш, че за последен.”*

Калин Донков

Като паяжини в запустяла къща
между нас са премълчани думи.
Лудост е ! Не виждам шанс за връщане.
Повикът е равен на безумие.
Люшнати внезапно от течение
паяжини в къщата ни оживяват.
Думите се търсят в изречение,
но гласът е този, който ни предава.
Изкушени да сме независими,
преждевременно заставаме пред самотата.
Всеки си измисля своя истина –
пренебрегва оня паяк зад вратата.

ЕЖЕДНЕВИЕ

“Но защо си, животе, тѣй жалък...”

Калин Донков

Сред полуистини полуживеем
с полуусмивка, с полувина.
С полудоверие в полуприятел.
С полувяра и в самия Бог.
Полусъзнателно се полулюбим
полуискрени един към друг.
Полуотглеждаме децата си
полугорди от това.
Полуочакващи се полутревожим,
че просто няма полусмърт.

Х Х Х

*“Нагазвам винаги в тревата
с предчувствието за змия.”*

Татяна Филева

Уморих се да се страхувам...
Кошмари драскат съня ми,
денят ми набъбва с тревога,
грижа обезцветява душата.
Уморих се да се страхувам.
Змия ли пълзи във тревата
или така ми се струва?
Като в хипноза се спирам –
беда ли предчувствам отново?
Дано така ми се струва...

Х Х Х

*“Ах, ще бъде весело в неделя, утре!
Но днес е събота. Жестока събота.
Разнята събота.”*

Стефан Цанев

Боже мой, до утре!
Как ще издържим
до утре?
Обещават ни,
че утре ще е друго.
Хляб ще има –
ще нахраним гладните.
Лек ще има –
ще оздравеят болните.
Балони ще има –
ще са весели децата.
Боже мой, до утре!
Но цяла нощ ни чакат
часове от ад по-тъмни.
/По-добре!
Да не виждаме гробовете
на майките и на децата си./
Часове болезнено – безкрайни.
Великден ще е утре.
Днес и молитви не помагат.
Чак утре ще е чудото.
А до утре?...

Х Х Х

*“Стопанинът замина за Америка...
...ала не съм аз заминавал никъде...”*

Атанас Далчев

Да тръгнеш, когато всички
отиват нанякъде,
не е оригинално.
Да се върнеш, когато всички
са разочаровани,
не е достойно.
Да останеш,
горд от самотата си,
сигурно е глупост.
Аз никъде не съм потеглил още,
но стопанинът на тялото-
душата ми
ще се върне ли ?

АКРОСТИХ

*“Светът-
това сме само аз и ти !”*
Димитър Христов

Нощен полет в пламъка на свещ-
Есенен копнеж по светлината
И един последен слънчоглед
Зазимувал във душата ми.
Без да подозира този край,
Ето пак съдбата ме прекръсти.
Жалко за оная красота,
Недочакала разсъмване.
Още нося своя таен страх, че
Себе си не мога да опазя-
Тъмно е от думите неказани.

СНЯГ

*“Душата ми плаче за сняг,
за бяло, за чисто душата ми плаче.”*

Стефан Цанев

Сняг.

Сняг в изобилие-
щедър подарък от Бога.

Побеляват чувства изтънели,
мисли парцаливи
и скимтящи желания.

Сняг.

Сняг в изобилие-
щедър подарък от Бога.

Стъпки и лапи, лапи и стъпки-
без посоки, разбъркани,
сякаш още се чудят
накъде да поемат.

Сняг.

Сняг в изобилие.
А души със снежинки
танцуват понесени
танца поръчан от Бога.

Х Х Х

*“Ако този живот продължи
още толкова.”*

Калин Донков

Още колко ли има от пътя ми?
В моите стъпки изпарява се кръв,
че кръста протърка крилата ми.
Очите ми станаха стръв.
Лях сълзи от страх и безсилие,
от болка и в лудостта.
Плаках пред икони и спомени
и обещавах си – ще устоя.
Още колко остана от пътя ми?
В мене волята е вече троха.
И да вярваш дори във отвъдното,
търсиш смисъл на тази Земя.

ПОЕТ

*“Страшно е в мъглата да си сам
и да пърхаш сляп насам-натат.”*

Иван Есенски

Безрасъдство е! Изгубен от себе си се
луташ.

Диша все още жива душата ти.

Къде е оня библейски дворец?

Вратата му тайна къде е?...

Вътре, казват, си ти.

Твоето Аз е зазидано там.

А тук... си изгубен от себе си.

И е трудно, невъзможно дори,
да откриеш обратния път.

Птици изкълваха трохите.

И с измъчен размах

душата ти полита с орлите

да търси поета,

да търси, да търси поета.

КЪМ ТЕБ

НА АКТЬОРА

Когато ти е студено,
студено до полудяване,
спри вятъра и питай
слънцето къде зимува.

Когато ти е тъмно,
тъмно до ослепяване,
дръпни завесите и питай
луната къде нощува.

Когато ти е пусто,
пусто до онемяване,
спомни си – след спектакъла
...кой те целуна.

ПРЕДЧУВСТВИЕ

Един глас във моя сън ме стресна.
Той беше някаква загадка.
От минал ли живот го разпознавах?
Или в бъдещето предстои ми да го срещна?
Необяснимо и влудяващо!

О, Боже!

Гласът във пламък ме превърна.
Предчувствам някаква космичност
и бие сърцето ми в ушите.

Телефонът иззвъня.

И странно

от твоя глас се чувствам отмаляла...

ПРИВЛИЧАНЕ

Листата бавно падат към Земята
и нежно я завиват.

Нека да й бъде топло!
Защото я обичат.

Дъждът във есенната вечер
задъхано шепти и я приспива.

Нека да сънува ручей!
Защото я обича.

Луната всяка нощ безмълвно
й открива нова тайна.

Нека я усеща близо!
Защото я обича.

И аз до теб да стигна искам
като луната, листата и дъжда.

Нека да ти бъде хубаво!
Защото те обичам.

АКО ТРЯБВА

Аз направих вече своя избор
сред цяла планета мъже.
Ако трябва,
с майка си ще се простя,
щом се опита да ме спре.
За всяка друга –
клада в полунощ ще разгоря,
щом другата реши да бъде с теб.
Ако трябва,
света си ще взривя,
щом и той откаже да ме разбере.
Аз направих вече своя избор.
Другото чакам от теб.

КЪМ ТЕБ

Понечих до душата ти да приближа
и ако можех тайната ѝ да открия.
Загърна се, на разстояние се спря
и с поглед ме отблъсна.

Понечих твоя дом да посетя,
така неканена и може би нахална.
Отвори ми, но някаква стена
на прага ти застана.

Понечих в мечтите ти да се прокрадна
с лисичи стъпки и опашка.
Мълчаливо, на шега ме разгада
и нежно във реалното ме върна.

X X X

Искам
да съм твоето спасение.
Облакът,
който е следвал Мойсей.
Може би не чак толкова божествена,
но необходима и навременна
до теб.
Ти не би ме молил, зная.
Мъж си.
/Не си научен да зовеш за помощ./
Готов си
жертва себе си да принесеш,
оглушал за блеенето на агнеца...
Искам да съм твоето спасение.
Потърси
и открий ме в хрусталака.

В РОЗОВО

Облякох си отново розовата рокля.
Зная, розовото ми отива.
Тя беше някъде във гардероба.
Дълго и от себе си аз бях я скрила.
Но когато ти на прага ми застана,
реших да съм за тебе изненада-
облякох си отново розовата рокля.
И светна стаята, и аз се изненадах.
Огледалото ли бе ме отразило,
но в розово пламтяха и стените.
А ти затвори с мъжки жест вратата,
грабна ме, високо ме понесе...
И май не стъпвам вече на земята,
че в облачета розови превърна се килима.

ВУЛКАН ОТ НЕЖНОСТ

Земетръсно ме разтърси уж познато,
уж банално чувство.
А бях в живота си всичко подредила.
Вулкан от нежност внезапно ме обгърна,
мощно ме увлече, безпощадно ме погълна.
Каква ти съпротива! –
Беззащитна, безпаметна, обречена...
И в океана вълните се отдръпват,
за да дойдат после с по-голяма сила.
Огнедишащо ти вярност повели ми.
/Измамата и аз не бих простила./

Вулкан от нежност в този миг си ти
и аз не искам да съм от спасените.

X X X

Щедър миг!
Ти си тук.
Притварям очи.
Искам да те дишам.

Космосът
прелива с теб.
Пулсиращ ме понася.

Не помня аз.
Не помниш ти.
Началото къде е?

Сетивата ми
прекипяват с вик.

Искам да те дишам.

7 НОЩИ

7 нощи след това
сънувам твоето отдаване.

7 нощи след това
до лудост искам да си близо.

7 нощи след това
разумът ми чака вЪн на прага.

7 нощи след това
не знам затворих ли вратата.

7 нощи след това
помня – беше пълнолуние.

7 нощи след това
дишам в ноктите на самотата.

7 нощи след това
аз се уча на смирение.

СЪТВОРЕНИЕ

Извайвам те със пръсти.
И със устни.
Такъв, какъвто беше във съня ми.
Адам едва ли бил е по-изящен?...
Моделирам всеки мускул на гърдта ти.
Рамото заглаждам със дланта си.
Посягам нежно към лицето:
челото, миглите, страните,
брадичката със леката трапчинка,
на устните за дълго аз се спирам.
Дъхът ти искам да усетя –
божествен дар!...
Несътворим е!

ПЪРВА ПРОЛЕТ

Всички приказки свършват със сватбата.
А аз, виж ме, още съм в бяло.
Пазя роклята, пазя онази
Първа пролет и среща.

Всички приказки свършват със сватбата.
А нашата до днес продължава.
Нека се чудят съседите...
И такива неща се случват.

Всички приказки свършват със сватбата.
Два гълъба пред нас се целуват.
Стихваме мигом на пейката-
те и в следващ живот ще се любят.

БЪДИ, ЗА ДА БЪДА

Не искам да съм красива за другите.
За тебе хубава искам да бъда.

Не искам да съм добрата за другите.
За тебе мила искам да бъда.

Не искам да съм безценна за другите.
За тебе скъпа искам да бъда.

Не искам да си всеотдаен за другите.
На мене отдаден искам да бъдеш.

КОГАТО СИ ДАЛЕЧЕ

Радост –

колко дълго я чаках...

И дойде.

Но тъга днес попива в душата ми.

Защото не е споделена с теб.

Песен-

колко пъти я слушах...

И ето пак.

Но тишина днес бих предпочела.

Защото не е споделена с теб.

Красота-

как усърдно я търсих...

И е тук.

Но днес безлична ми е всяка роза.

Защото не е споделена с теб.

УМОЛЯВАМ ТЕ

Когато решиш да си тръгнеш,
нека аз да съм вече заспала.
Не ме буди.

В този миг
може би точно теб ще сънувам -
и не разсърден, скандален,
а светъл и влюбен,
какъвто беше в началото.
Нали ти запали свещичките
в храма на нашите чувства.
И се молехме вярващи,
че вечно ще бъдем двамата.
Когато решиш да си тръгнеш,
ще чернеят леглото, душата ми,
но няма да искам жертвата –
при мен да останеш...

ПЕЕЩИЯТ ПУМПАЛ

Завъртя се, засвири
и...
    блъсък в стената.
Спря,
    счупи се пумпалът.
Синът ми заплака.
    Тресеше се в мъката.
Спокойно! По- тихо, сине!
    Малко търпение
и погледни-
    частите вече слепени.
Завъртя се, засвири,
    понесе се пумпалът.
Виждаш ли, сине?

И в живота е същото-
    частите слепваш,
но някак по-трудно
и с много търпение.

ВЕЛИКДЕН

Любов
и светлина.
Но невидим
е Месията.
Камбанен звън –
“Смертию
смерть поправъ”.
Повярвахме.

ЖИВОТ

Време. Сън. Молитва...

До безкрая.

Няма време.

Няма сън.

А молитва

до безкрая.

И отново...

Изпросен мир на душата.

А тялото?

Брои дните...

Миналите – като сън –

и грешките.

Бъдещите – като блян –

с градежите.

А време?

И пак –

МОЛИТВА.

БЕЗВРЕМИЕ

Когато съм с тебе, спира времето.
Сърцата отмерват безвремие.
Когато съм с тебе, се свива пространството.
И чака. Чака Големия взрив.
Да се повтори.

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

Звезда в клоните

1. От мен тръгват разумни пътеки..... 5
2. Полепнали по мокрия асфалт 6
3. Дървото 7
4. Вдигам тост за белоногия орех 8
5. Начало във самия край на лятото 9
6. Днес дърветата се молят за роса..... 10
7. Лудият 11
8. Виелица..... 12
9. Цветница 13
10. След празника 14
11. Оставете ме! Аз имам своя Амхърст 15
12. Моят кактус цъфна 16

Два живота

/Акростихове /

13. Очакване 19
14. Метаморфоза 20
15. Докосване 21
16. Параноя 22
17. Без думи 23
18. Отново 24

Тайни послания

/до моя син /

19.Водачът	27
20.Предизвикателството	28
21.По водите.....	29
22.Завръщане.....	30
23.На дървото	31
24.На камък.....	32

Душите се докосват

25.Мама ми омеси вселена.....	35
26.Синът ми рисува вятър	36
27.Къща изоставена – душата ми.....	37
28.Залагах всичко	38
29.Идеалите ли?	39
30.Когато се разчупят	40
31.Дъжд	41
32.Вървят приведени хората	42
33.Надеждата влачеше	43
34.Изгубихме представата за спокойствие	44
35.Просяци, просяци, просяци	45
36.Има ли трева неотгъпкана.....	46
37.Някой там се рови	47
38.Един бездомник	48
39.И Богородица от иконата проплака.....	49
40.Пак въздух не достига.....	50
41.Пролет е.....	51
42.”Няма повод”.....	52
43.Сетивата ми объркват май реалното.....	53

44.Като паяжини в запустяла къща.....	54
45.Ежедневие.....	55
46.Уморих се да се страхувам	56
47.Боже мой, до утре!	57
48.Да тръгнеш, когато	58
49.Акростих.....	59
50.Сняг	60
51.Още колко ли има	61
52.Поет	62

КЪМ ТЕБ

53.На актьора.....	65
54.Предчувствие.....	66
55.Привличане.....	67
56.Ако трябва.....	68
57.Към теб.....	69
58.Искам да съм твоето спасение	70
59.В розово	71
60.Вулкан от нежност.....	72
61.Желание	73
62.Щедър миг!	74
63.7 нощи	75
64.Сътворение.....	76
65.Първа пролет	77
66.Бъди, за да бъда	78
67.Когато си далече	79
68.Умолявам те	80
69.Пеещият пумпал.....	81
70.Великден	82
71.Живот	83
72.Безвремие	84

Кремена Ячева

Безвремие

стихове

2004

редактор Антоанета Чакърва
българска, първо издание

оформление на корица
и предпечат
Фондация “БУКВИТЪ”